

FRANCESCA SIMONOVÁ
**DAREBÁK DAVID
CHYSTÁ LÉČKU**

Ilustroval Tony Ross

DAREBÁK DAVID
CHYSTÁ LÉČKU

FRANCESCA SIMONOVÁ

DAREBÁK DAVID CHYSTÁ LÉČKU

Přeložila Gisela Kubrichtová

Ilustroval Tony Ross

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © Francesca Simon

Horrid Henry and the Mega-Mean Time Machine 2005

Horrid Henry and the Football Fiend 2006

Horrid Henry's Christmas Cracker 2006

Illustrations copyright © Tony Ross

Horrid Henry and the Mega-Mean Time Machine 2005

Horrid Henry and the Football Fiend 2006

Horrid Henry's Christmas Cracker 2006

All rights reserved.

Z anglického originálu *A Hat Trick of Horrid Henry*

(First published in Great Britain in 2007

by Orion Children's Books)

přeložila © 2009, 2016 Gisela Kubrichtová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Robin Brichta

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-883-4 (pdf)

OBSAH

Darebák David a super časostroj	7
Darebák David a fanďa fotbalu	81
Vánoční prskavky Darebáka Davida	165

DAREBÁK
DAVID
A
SUPER ČASOSTROJ

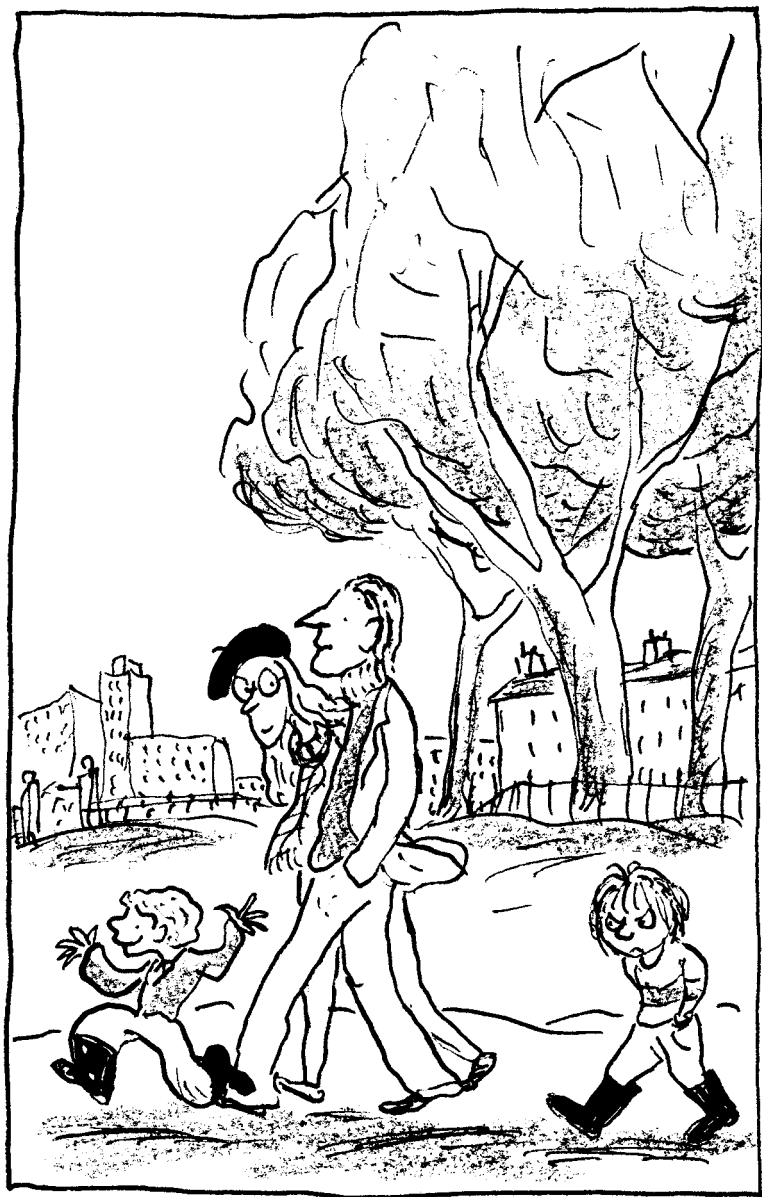

*Mé sestře Anně Simonové,
která mi připomněla náš časostroj*

OBSAH

1. Pěší výlet Darebáka Davida	11
2. Darebák David a super časostroj	27
3. Vítkova pomsta	43
4. Darebák David večerí v restauraci Noblesa	63

.....

PĚŠÍ VÝLET DAREBÁKA DAVIDA

Darebák David vyhlédl z okna. UFFF! Byl krásný den. Sluníčko svítilo. Ptáčkové švitořili. Vanul svěží vánek. Po blankytné obloze pluly buclaté obláčky.

K vzteku.

Proč nemůže pršet? Proč nepadají kroupy? Nebo není plískanice?

Každou minutou, každou vteřinou se to stane... Ozvou se slova, kterých se děsí, a dal by nevímco za to, aby je neuslyšel, slova –

„Davide, Vítku! Je čas jít na procházku,“ volala maminka.

„Jupí!“ vykřikl Vzorný Vítek. „Můžu si vzít ty nové žluté gumáky!“

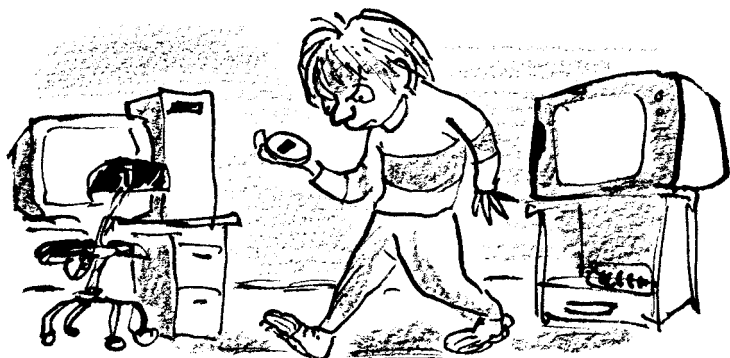
„NE!“ zavřískl Darebák David.

Jít na procházku! Jít na procházku! Copak už se toho nenachodil dost? Šel do školy. Šel ze školy. Doma šel k televizi. Šel k počítači. Šel k plechovce

s bonbony a pak zase zpátky až k pohodlnému černému křeslu.

Darebák David se toho nachodil ažaž. Ufff. Další chození bylo to poslední, co potřeboval. Další čokoládu, to ano. Další křupky, proč ne? Ale další *chození*? Ani za nic! Proč by jeho rodiče u všech všudy nemohli jednou říct: „Davide! Je čas jít hrát na počítači.“ Nebo: „Davide, okamžitě přestaň dělat ten domácí úkol! Je čas koukat se na televizi.“

Ale kdepak. Jeho protivní, hrozní rodiče si z nějakého důvodu myslí, že tráví moc času vyse-
dáváním doma. Už celé týdny vyhrožují, že bude muset jít na rodinnou procházku. Teď ten straš-
livý okamžik nastal. Jeho drahocenný víkend je v troskách.

Darebák David nenáviděl přírodu. Darebák David nenáviděl čerstvý vzduch. Co by mohlo být nudnější než chodit sem tam po ulicích a čučet na pouliční lampy? Nebo se čvachtat blátem přes nějaký pitomý park? Příroda smrdí. Ufff! Mnohem raději by zůstal doma a koukal na televizi.

Do obýváku vtrhla maminka.

„Davide! Tys mě neslyšel?“

„Ne,“ zalhal David.

„Vezmi si gumáky a jdeme,“ řekl tatínek a zamnul si ruce. „To je dneska krásně.“

„Já nechci jít na procházku,“ namítl David. „Já se chci koukat na film *Terminátor Gladiátor* režie *Rappera Zappera*.“

„Ale Davide,“ řekl Vzorný Vítek, „pohyb na čerstvém vzduchu ti prospěje.“

„To je mi fuk!“ zaječel David.

Darebák David se vyřítil dolů ze schodů a prudce otevřel venkovní dveře. Zhluboka se nadechl, chvíli poskakoval po jedné noze a pak dveře zase zavřel.

„Tak! Hotovo! Pohyb na čerstvém vzduchu,“ zavrčel David.

„Davide, jdeme,“ naléhala maminka. „Šup do auta.“

David zastříhal ušima.

„Do auta?“ divil se. „Já myslel, že jdeme na procházku.“

„To jdeme,“ odpověděla maminka. „Na venkov.“

„Hurá!“ zajásal Vzorný Vítek. „Na krásnou *dlouhou* procházku.“

„NEEE!“ zavyl David. Plahočit se po nudném starém parku mezi zetlelým listím, psími hovínky a podsaditými stromy bylo dost hrozné, ale park aspoň není moc velký. *Ale venkov?*

Venkov je obrovský! Budou se procházet celé hodiny, dny, týdny, měsíce, dokud mu z rukou nezbudou pahýly a neupadnou mu nohy. A venkov je hrozně nebezpečný: Darebák David si byl jistý, že ho pohltí pohyblivý písek nebo ho udupou záškodnické slepice.

„Já bydlím ve městě!“ zaječel David. „Já nechci jet na venkov!“

„Právě proto musíš chodit víc ven,“ řekl tatínek.

„Ale podívej na ty mraky,“ zakvílel David a ukázal na chumáč oblaků. „Zmokneme skrz naskrz.“

„Kapka vody ještě nikomu neublížila,“ poznamenala maminka.

Že by? Však budou litovat, až umře na zápal plic.

„Zůstávám tady, a basta!“ zavřískl David.

„Davide, čekáme na tebe,“ řekla maminka.

„Dobře,“ odfrkl David.

„*Já* už jsem úplně připravený, mami,“ oznamoval Vítek.

„Začínám strhávat kapesné,“ prohlásil tatínek.

„Pět pencí, deset pencí, patnáct pencí, dvacet –“

Darebák David si natáhl gumáky, vydusal ze dveří a nasedl do auta. Ze všech sil třískl dveřmi. Bylo to tak nespravedlivé! Proč nikdy nemůže dělat to, co chce *on*? Teď propásne, jak Rapper Zapper poprvé zmlátí Terminátora Gladiátora. A to všechno proto, že musí jet na dlouhý, otravný, vyčerpávající, děsný pěší výlet. Byl tak zdeptaný, že ani neměl energii, aby nakopl Vítko.

„Copak se nemůžeme jenom projít kolem baráku?“ sténal David.

„NE,“ řekl tatínek. „Jedeme na krásný pěší výlet na venkov, a hotovo.“

Darebák David se zdrceně zabořil do sedadla. Ti budou litovat, až ho schlamstnou kozy. Ach já, kdybychom jen nechodili na tu procházku do divočiny, bude hořkovat maminka. David měl pravdu, měli jsme ho poslechnout, bude vzlykat

tatínek. Stýská se mi po Davidovi, bude kvílet Vítek. Už nikdy nebudu jíst kozí sýr. A teď je pozdě, budou plakat.

Kéž by, pomyslel si Darebák David. To by jim patřilo.

Maminka zastavila na parkovišti na kraji lesíka. Nějak moc brzy.

„Jů,“ rozzářil se Vítek, „podívejte se na ty krásné stromečky.“

„Vsad' se, že se tam schovávají vlkodlaci,“ zamumlal David. „A já doufám, že vylezou a sežerou tě!“

„Mamí!“ zaječel Vítek. „David mě straší!“

„Nebud' darebák, Davide,“ napomenula ho maminka.

Darebák David se rozhlédl kolem sebe. Byla tam branka, která vedla do nekonečných luk ohraničených živým plotem. Mezi stromy a po polích se klikatila blátivá stezka. V dálce se tyčila věž kostela.

„Fajn, venkov už jsem viděl, tak můžeme jet domů,“ poznamenal David.

Maminka ho probodla pohledem.

„Co je?“ zamračil se David.

„Vychutnejme si ten krásný den,“ řekl tatínek s povzdechem.

„A co teď budeme dělat?“ zeptal se David.

„Procházet se,“ řekl tatínek.

„Kam půjdeme?“ chtěl vědět David.

„Jen tak na procházku,“ odpověděla maminka, „a budeme se kochat krásnou krajinou.“

David zaúpěl.

„Jdeme směrem k jezeru,“ zavelel tatínek a vykročil. „Vzal jsem s sebou chleba, tak můžeme nakrmit kačenky.“

„Ale za hodinu začíná *Rapper Zapper!*“

„Smůla,“ poznamenala maminka.

Maminka, tatínek a Vítek zamířili brankou do polí. Darebák David se co nejpomaleji vlekl za nimi.

„Ááách, dýchejte ten nádherný svěží vzdoušek,“ nabádala je maminka.

„Měli bychom takhle chodit častěji,“ podotkl tatínek.

David se nadechl. Do nosu ho udeřil odporný zápach hnoje.

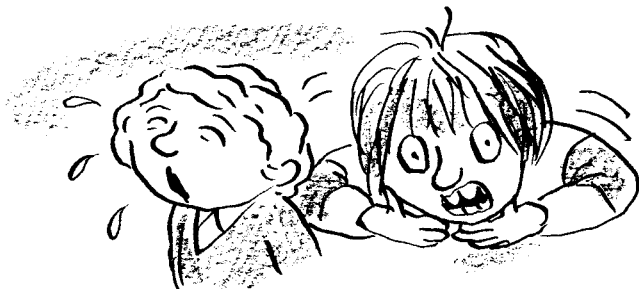
„Fuuj, to je smrad,“ zašklebil se David. „Vítku, tos nemohl počkat?“

„MAMÍÍÍ!“ zaječel Vítek. „David řekl, že jsem smrad.“

„Neřekl!“

„Řekl!“

„Neřekl, smrade.“

„UÁÁÁ!“ skučel Vítek. „Řekněte mu, ať toho nechá!“

„Nebud' ošklivý, Davide!“ vykřikla maminka. Hlas se rozléhal krajinou. Prošel kolem pán se psem a zpražil maminku pohledem.

„Vítku, co bys radši – přeskočil brod, přelezl plot, nebo by sis dal venkovskou koblížku?“

„Mňam,“ olízl se Vítek. „Koblížky miluju. A venkovské jsou určitě lepší než ty ve městě.“

„Hahahaha,“ chechtal se David a vyplazoval jazyk. „Napálil jsem tě. Vítek chce jíst kravince.“

„MAMÍÍÍ!“ zaječel Vítek.

David šel krajinou.

A šel.

A šel.

Cítil, že jeho nohy jsou těžší, těžší a těžší.

„To pole je samé bláto,“ sténal David.

„To je otrava,“ brblal.

„Bolí mě nohy,“ kňoural.

„Nemůžeme už jít domů? Nachodili jsme spousty kilometrů,“ lamentoval David.

„Jdeme teprve deset minut,“ namítl tatínek.

„Nemohli bychom chodit na takové výlety častěji?“ zajímal se Vítek. „Jé, podívejte se na ty krásné chundelaté ovečky!“

Darebák David udeřil. Byl zombie, který se zakousl do hlavy nešťastného človíčka.

„AÚÚÚ!“ zakňučel Vítek.

„Davide!“ zavřískla maminka.

„Přestaň!“ zařval tatínek. „Nebo nebude týden žádná televize.“

Až budu král, pomyslel si David, tak každý rodič, který přinutí své dítě jít na pěší výlet, bude vyhozen bez bot na poušti zamořené škorpiiony.

Uf.

Uf.

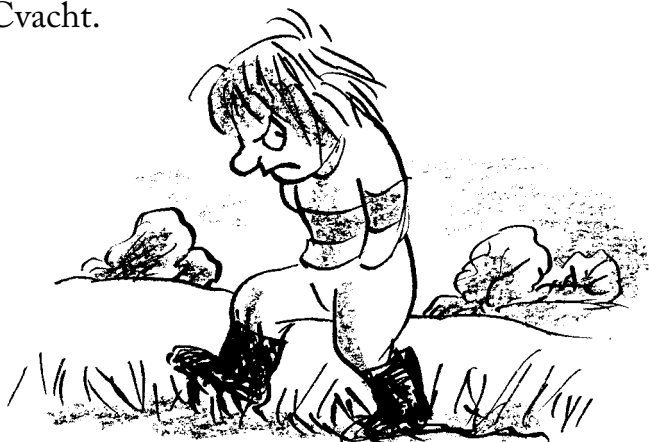
Uf.

Darebák David sotva pletl nohama. Třeba jeho hrozný, protivný rodiče otráví na něj pořád čekat a raději půjdou zpátky, pomyslel si Darebák David a kopl do plesnivého listí.

Čvacht.

Čvacht.

Čvacht.

Ach ne, *dalsí* blátivá louka.

A potom najednou Darebáku Davidovi svitlo. Co ho to napadlo? Ten čerstvý vzduch už mu určitě leze na mozek. Čím dřív se dostanou k tomu pitomému jezeru, tím dřív se budou moct vrátit domů na *Terminátora Gladiátora a Rappera Zappera*.

„Pojďte, honem, budeme utíkat!“ zakřičel David. „Dáme si závod dolů z kopce k tomu jezeru!“

„Tak se mi líbíš, Davide,“ pochválil ho tatínek. Darebák David se přehnal kolem tatínka.

„AU!“ vykvikl tatínek, když padal do žahavých kopřiv.

Darebák David prosvištěl kolem maminky.

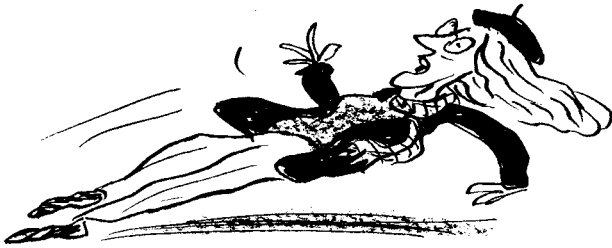
„Jauůů!“ vyjekla maminka, když uklouzla po kravinci.

Plesk!

Darebák David se přehnal kolem Vítka.

„Uááá!“ řval Vítek. „Mám umazané gumáky!“

Darebák David pelášil po rozbahněné cestě.

„Davide, počkej!“ vyštěkla maminka. „Hrozně to klouže – uííííí!“

Maminka uklouzla na cestě a kecla si na zadek.

„Zpomal,“ sípal tatínek.

„Já tak rychle utíkat neumím,“ kvílel Vítek.

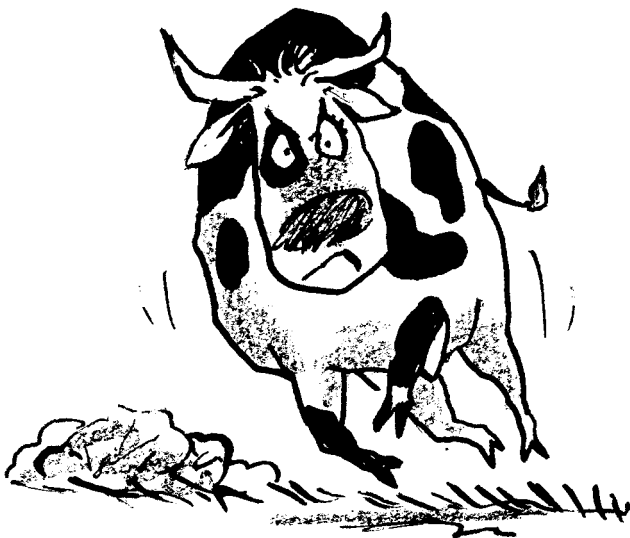
Ale Darebák David se řítil dál.

„Zkratka přes pole!“ zvolal.

„Dělejte, vy loudalové!“ Uprostřed louky se pásla jedna černobílá kráva. Teď zvedla hlavu.

„Davide!“ zařval tatínek.
Darebák David běžel dál.
„Já myslím, že to není kráva!“ volala maminka.
Kráva sklonila hlavu a zaútočila.
„Je to býk!“ vyjekli maminka a tatínek.
„UTÍKÁME!“

„Říkal jsem vám, že na venkově je to nebezpečné!“ lapal po dechu David, když se vteřinu nato všichni vyškrábali přes plot na druhou stranu.
„Hele, tamhle je jezero!“ ukázal před sebe.

David se rozeběhl k okraji vody. Vítek utíkal za ním. Násep se svažoval do úzkého výběžku. Vítek proklouzl kolem Davida na nejlepší místo, přímo nad okrajem vody, kde se shlukovaly kachny.

„Hele, padej odsud,“ vyhazoval ho David.
„Já chci krmit kačenky,“ bránil se Vítek.
„Já chci krmit kačenky,“ řekl David. „Tak od-
prejskni.“

„Já tady byl první,“ nedal se Vítek.

„Ale už nejsi,“ ucedil David.

Darebák David strčil do Vítko.

„Jdi mi z cesty, červe!“

Vzorný Vítek mu to oplatil.

„Neříkej mi červe!“

David zavrával.

Vítek zavrával.

Žbluňk!

Vítek se skutálel do jezera.

Šplích!

David se skutálel do jezera.

„Moje děťátka!“ za-
vřískla maminka
a skočila za nimi.

„Moje – glo glo glo glo!“ zavřískl tatínek a skočil za ní do blátivé vody.

„Moje nové gumáky!“ bublal Vzorný Vítek.

Plesk!

Prásk!

Terminátor Gladiátor srazil Rappera Zappera.

Bum!

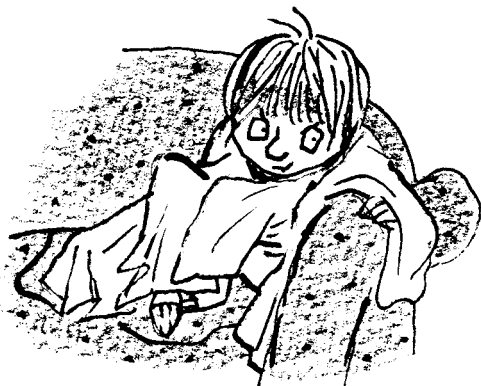
Rapper Zapper mu to oplatil.

„Do toho, Zapíku!“ ječel David. Ležel na gauči zachumlaný v pokrývkách. Když se všichni vyškřábali z jezera, maminka s tatínkem horlivě a co nejrychleji spěchali domů.

„Myslím, že příště půjdeme radši do parku,“ mumlal kýchající tatínek.

„To rozhodně,“ přizvukovala mu kašlající maminka.

„No, já nevím,“ poznamenal David, celý šťastný. „Kapka vody ještě nikomu neublížila.“

2.

DAREBÁK DAVID A SUPER ČASOSTROJ

Darebák David cvakl vypínačem. Časostroj se rozvrčel. Roztočil se číselník. Knoflíky se rozblíkalý. Zapadly petlice. Cestovatel v čase Darebák David byl připraven ke startu!

Ale kam pojedete, kam jenom pojedete?

Za dinosaury, pomyslel si David. Jo! David miloval dinosaury. Chtěl by nějakého toho Tyrannosaura Rexe pronásledovat při jeho běsnění v pravěké džungli.

Ale co král Artuš a rytíři Kulatého stolu? „Povstaňte, sire Davide,“ řekl by král Artuš a vykopl by Lancelota z křesla. „Jistě, pane králi,“ odpověděl by sir David a zatočil by svým mečem. „Jděte mi z cesty, červi!“

Nebo co třeba obléhání Tróje?

Hrdinný David, to by byl on, neohrožený bojovník, chrabře vykonávající statečné skutky.

To je lákavé, pomyslel si David. Moc lákavé.

Ale počkat, co takhle navštívit budoucnost, kde bude zakázaná škola a rodiče budou muset dělat všechno, co jim řeknou jejich děti? Kde každý má svoji vesmírnou loď a k večeři jí cukroví? A kde svrchovaně vládne král David Drakobijec a stíná hlavy každému, kdo se odváží mu oponovat.

Do budoucnosti, pomyslel si David a nastavil číselník.

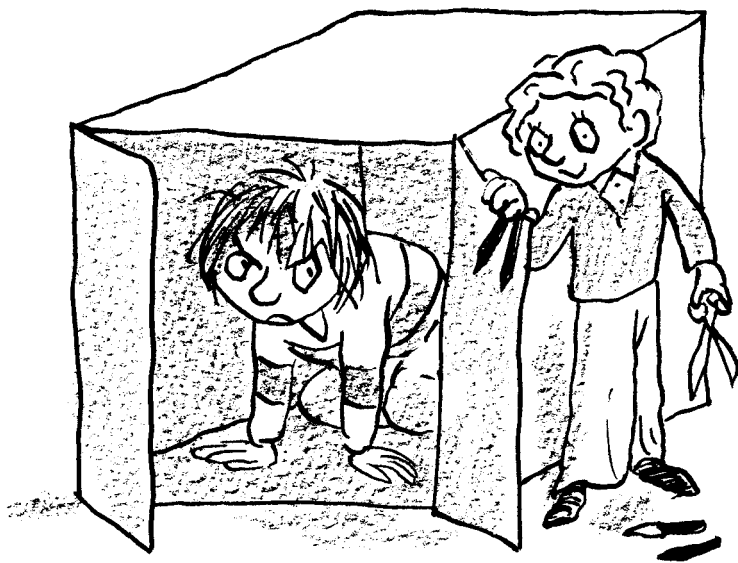
Třesk! Buch!

David se připravil na prudký náraz do hyperprostoru – 10, 9, 8, 7, 6 –

„Davide, teď jsem na řadě já.“

Darebák David vetřelcovu kňourání ignoroval.

– 5, 4, 3, –

„Davide! Jestli mě tam nepustíš, tak to povím mamince.“

TRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRCHCHCHCH.
Rozvibrovaný časostroj se zastavil. David vylezl ven.

„Jdi pryč, Vítku,“ zlobil se David. „Ty všechno zkazíš.“

„Ale teď jsem na řadě já.“

„JDI PRYČ!“

„Maminka říkala, že si s tou krabicí můžeme hrát *oba*,“ řekl Vítek. „Mohli bychom do ní vyřezat okna a udělat si domeček, nakreslit kytičky –“

„NE!“ zaskučel David.

„Ale...“ namítl Vítek. Stál v obýváku a v rukou svíral nůžky a pastelky.

„Mojí krabice se ani nedotkneš!“ zasyčel David.

„Dotknu, když budu chtít,“ řekl Vítek. „A není jen tvoje.“ David nemá právo ho komandovat, pomyslel si Vítek. Čekal tak dlouho, než na něj přijde řada.

No, dál už čekat nebude. Hned teď začne vystřihovat okýnka.

Vítek vytáhl své nůžky.

„Nech toho! Je to časostroj, ty ropucho!“ zavřískl David.

Vítek se zarazil.

Vítek zalapal po dechu.

Zíral na velikou kartonovou krabici. Časostroj?
Časostroj? Jak by to mohl být časostroj?

„Není,“ oponoval Vítek.

„To teda je,“ trval na svém David.

„Ale je udělaný z lepenkové krabice,“ namítl Vítek. „A předtím v ní byla pračka.“

David vzdychl.

„Copak ti to není jasné? Kdyby to *vypadalo* jako časostroj, každý by se to pokusil ukrást. Je to *mas-kovaný* časostroj.“

Vítek se podíval na časostroj. Na jednu stranu Davidovi nevěřil ani slovo. Byl to jen další z jeho triků. Vítek byl na sto milionů procent přesvědčený, že David lže.

Na druhou stranu, co když ale David pro jednu *opravdu* říká pravdu a v obýváku je opravdový časostroj?

„Jestli to opravdu *je* časostroj, chci si to zkusit,“ řekl Vítek.

„To nemůžeš. Jsi moc malý,“ usadil ho David.

„Nejsem.“

„Jsi.“

Vzorný Vítek ohrnul spodní ret.

„Stejně ti nevěřím.“

Darebák David zuřil.

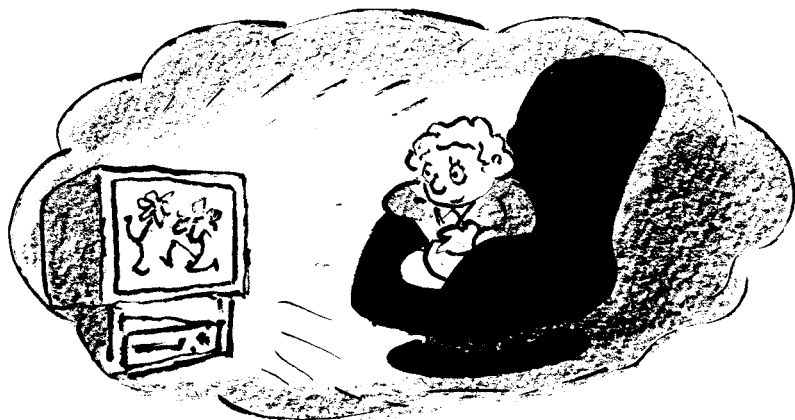
„Dobrá, tak já ti to dokážu. Teď poletím do budoucnosti. Ustup. A nehýbej se.“

Darebák David skočil do krabice a zavřel za sebou víko. Časostroj se začal chvět a třást.

Pak bylo dlouhou dobu všechno úplně v klidu.

Vzorný Vítek nevěděl, co má dělat. Co když David zmizel – navždycky? Co když uvízl někde v budoucnosti?

Mohl bych si vzít jeho pokoj, pomyslel si Vítek.

Mohl bych se v televizi dívat, na co bych chtěl.
Mohl bych –

Najednou se krabice převrátila a Darebák David se vypotácel ven.

„K-k-kde to jsem?“ vykoktal.

Potom se zhroutil na podlahu.

Vítek zíral na Davida.

„Byl jsem v budoucnosti!“ řekl David a prudce oddechoval. „Bylo to úžasné. No ne! Setkal jsem se se svým prapraprapravnukem. Žije pořád v tomhle domě. A vypadá úplně jako já.“

„Takže je pěkně ošklivý,“ zamumlal Vítek.

„Co – jsi – to – řekl?“ zasyčel David.

„Nic,“ odpověděl rychle Vítek. Nevěděl, co si má myslet. „To má být nějaký vtip, Davide?“

„Samozřejmě že ne,“ ohradil se David. „A právě kvůli tomu tě nepustím, abys to zkusil.“

„Když budu chtít, tak to zkusím,“ odbyl ho Vítek.

„Ani se k mému časostroji nepřibližuj,“ varoval ho David. „Stačí jeden špatný pohyb a vrhne tě to do budoucnosti.“

Vzorný Vítek udělal pár kroků směrem k časostroji. Potom se zarazil.

„Jaké je to v budoucnosti?“

„Kluci nosí sukně,“ řekl Darebák David. „A malují si pusy. Lidi mluví jazykem uhu. *Tobě* by se tam asi líbilo. Všichni tam jedí jenom zeleninu.“

„Opravdu?“

„A děti dostávají hromady úkolů.“

Vzorný Vítek miloval domácí úkoly.

„Jüüü.“ Tohle Vzorný Vítek *musel* vidět. Prostě pro případ, že by David přece jen *měl* pravdu.

„Poletím do budoucnosti a ty mi v tom nezabráníš,“ prohlásil Vítek.

„Tak do toho,“ řekl David. Potom si odfrkl. „Takhle tam nemůžeš!“

„Proč ne?“ divil se Vítek.

„Protože by se ti každý smál.“

Vzorný Vítek nesnášel, když se mu lidé smáli.

„Proč?“

„Protože jim budeš připadat divný. Jsi si jistý, že se opravdu chceš podívat do budoucnosti?“

„Ano,“ přikývl Vítek.

„Určitě si jsi jistý?“

„ANO,“ potvrdil Vítek.

„Tak já tě připravím,“ řekl David vážně.

„Děkuji ti, Davide,“ radoval se Vítek. Možná se v Davidovi spletl. Výlet do budoucnosti z něj třeba udělal hodného brášku.

Darebák David se vyřítíl z obýváku.

Vzorný Vítek se chvěl vzrušením. Budoucnost. Co když David vážně říkal pravdu?

Darebák David se vrátil s velikým proutěným košíkem. Vytáhl z něj maminciny staré červené šaty, rtěnku a napěněný černý nápoj.

„Tumáš, oblékni si to,“ vyzval David Vítka.

Vzorný Vítek si oblékl šaty. Sahaly mu až na zem.

„Tak, ještě trochu rtěnky,“ řekl Darebák David a udělal Vítkovi po celém obličejí veliké červené skvrny, „a úplně tam zapadneš. Výborně,“ poznamenal a ustoupil o malý krok dozadu, aby mohl obdivovat své dílo. „Vypadáš úplně jako kluk z budoucnosti.“

„Dobrá,“ řekl Vzorný Vítek.

„Teď bedlivě poslouchej,“ nabádal ho David. „Až tam dorazíš, tak nebudeš moct mluvit, pokud nevypiješ tenhle bublinkový nápoj. Vezmi si to s sebou, a až tam budeš, tak ho vypij.“

David vytáhl napěněný nápoj ze své sady žalářních nápojů. Vítek si ho vzal.

„Teď můžeš vlézt do časostroje.“

Vítek poslechl. Rozbušilo se mu srdce.

„Nevystupuj, dokud se stroj úplně nezastaví. Pak napočítej do dvaceti pěti a pomalinku otevři poklop. Nechceš přece, aby tě kousek zůstalo v třicetadvacátém století a zbytek tady, v jednadvacátém. Hodně štěstí.“

David roztočil krabici a točil s ní pořád dokola. Vítkovi začalo být špatně. Nápoj vyšplíchl na podlahu.

Potom se všechno zastavilo.

Vítkovi se motala hlava. Napočítal do pětadvaceti a vylezl ven.

Byl v obýváku nějakého domu, který vypadal jako jeho dům. Před ním stál nějaký kluk v koupacím plášti s jakýmsi stříbrnými viklavými tykadly a obličejem pomalovaným modrými pruhy.

